

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a soudců Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce **P. H.**, bytem x, zastoupeného JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 1535/4, 110 Praha 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. SZ_031514/2015/KUSK, č. j. 031514/2015/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou zdejšímu soudu dne 13. 3. 2015 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. SZ_031514/2015/KUSK, č. j. 031514/2015/KUSK, (dále jen „napadené rozhodnutí“) kterým byl na základě námitek žalobce po přezkoumání změněn v odvolacím řízení platební výměr Obecního úřadu L. (dále jen „obecní úřad“) ze dne 27. 2. 2012, č. j. 41/2012/JK, a to tak, že byl žalobci podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a ustanovení § 101 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „daňový řád“) v souladu s obecně závaznou vyhláškou obce L. č. 1/2005 o místních poplatcích (dále jen „obecní vyhláška“) vyměřen poplatek za užívání veřejného prostranství ve výši 6.880,- Kč. Žalobci vznikla povinnost hradit předmětný místní poplatek za užívání části pozemku parc. č. xv k. ú. L. u M. H., obec L., (dále jen „sporný pozemek“) o výměře 1,5 m² po dobu 344 dní, v době od 21. 12. 2007 do 28. 11. 2008.

Žalobce v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalobce předmětný poplatek již uhradil (což dle něj odpovídá i závaznému právnímu názoru vyslovenému Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 9. 6. 2011, č. j. 10 Ca 315/2009-103), a proto mělo být odvolací řízení před žalovaným zastaveno a nemělo v něm být dle zákona meritorně rozhodováno. Žalobce k tomu dále uvádí: „*Tento závěr plyne jednoznačně z toho, že vydat platební výměr je úřad v souladu s ustanovením § 12 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, v tehdy účinném znění, oprávněn expressis verbis pouze v případě, že poplatník nebo plátce nesplní svou poplatkovou povinnost stanovenou obecně závaznou vyhláškou obce.*“ Proto je dle žalobce namístě napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve pro objasnění shrnul dosavadní průběh řízení a v rámci toho uvedl, že řízení započalo tím, že žalobce oznámil dne 24. 11. 2008 rozsah užívání veřejného prostranství a zaplatil bez dalšího určení platbu ve výši 150,- Kč. Dne 18. 3. 2009 pak žalobce zaplatil místní poplatek za užívání veřejného prostranství ve výši 17.700,- Kč. V reakci na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2011, č. j. 10 Ca 315/2009-103, žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 12. 2011 prvotní platební výměr z roku 2009 zrušil a řízení zastavil. Toto zastavení se však týkalo pouze doměření místního poplatku z úřední povinnosti, nikoliv jeho prvního vyměření (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2005, č. j. 2 Afs 80/2004-72, publikovaný pod č. 547/2005 Sb. NSS). Proto obecní úřad mohl vydat platební výměr ze dne 27. 2. 2012, jímž žalobci doměřil rozdíl mezi jím přiznanou výší místního poplatku a jeho správnou výší, jak ji správce poplatku zjistil. Následně bylo toto rozhodnutí pravomocně změněno napadeným rozhodnutím tak, aby bylo vyhověno právnímu názoru vyslovenému v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2014, č. j. 45 Af 16/2012-46. Řízení je tak nyní ve stavu pravomocného doměření rozdílu mezi poplatkem přiznaným a zjištěným z moci úřední. V té souvislosti žalovaný také poukázal na to, že lhůta pro vyměření daně se podle § 41 s. ř. s. stavěla po dobu soudních řízení v době od září 2009 do 7. 7. 2011 a od 14. 7. 2012 do 11. 12. 2014, nedošlo tedy ani k prekluzi poplatkové povinnosti. Postup správních orgánů tak byl v souladu s hmotně právními a procesně právními předpisy, a proto žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce v replice zopakoval, že Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 9. 6. 2011, č. j. 10 Ca 315/2009-103, zcela jasně konstatoval, že žalobce již místní poplatek uhradil, o čemž není mezi stranami sporu. Jestliže soud dovodil, že žalobce již uhradil poplatek, který byl správně vyměřen, pak zajisté nebylo namístě poplatek nově vyměřovat, případně doměřovat. Příslušné řízení mělo být zastaveno, neboť žalovaný je rozsudkem vázán a není oprávněn jej jakkoliv zpochybňovat nebo revidovat.

V průběhu jednání žalobce nad rámec odkazu na text žaloby namítl též skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno také v rozporu s článkem 10 písm. b) obecní vyhlášky, neboť vyměřilo místní poplatek za umístění skládky zeminy související s výkopovými pracemi, které je zmíněným ustanovením obecní vyhlášky od místního poplatku osvobozeno. Žalovaný nad rámec odkazu na text písemného vyjádření uplatnil požadavek na náhradu nákladů řízení odpovídající dvěma úkonům právní služby (sepis vyjádření a účast u jednání).

Krajský soud v Praze, poté co ověřil včasnost žaloby a splnění dalších procesních podmínek, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Z čl. 9 odst. 1 písm. b) a odst. 2 obecní vyhlášky založené ve správním spise soud zjistil, že místní poplatek za užívání veřejného prostranství na dobu delší než jeden den byl splatný nejpozději v den, kdy toto užívání skončilo, resp. v nejbližší volný pracovní den. Podle čl. 10 písm. b) obecní vyhlášky bylo od místního poplatku nad rámec § 4 zákona o místních poplatcích osvobozeno užívání veřejného prostranství (chodníku, komunikace) u přilehlé nemovitosti pro skládku stavebního materiálu, pokud jsou práce prováděny na základě stavebního povolení.

Ze správního spisu dále vyplynulo, že dne 26. 1. 2009 obecní úřad vydal první platební výměr, kterým žalobci vyměřil poplatek za užívání veřejného prostranství – části sporného pozemku o výměře 3,6 m x 1,2 m (tj. 4,32 m²) spočívající v provádění výkopových prací pro plynové přípojky u domu č. p. x v obci L. a v umístění skládky zeminy v období od 11. 12. 2007 do 1. 12. 2008 ve výši 17.850,- Kč. Rozhodnutím ze dne 20. 7. 2009 (provedeným k důkazu jako listinou obsaženou ve spise Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 315/2009) tento platební výměr žalovaný potvrdil a odvolání žalobce zamítl. V odůvodnění žalovaný uvedl, že obecní úřad „zaplacenou částku 150,- Kč nemohl od vyměřené částky odečíst, neboť neodpovídala době trvání, rozsahu a sazbě za užívání veřejného prostranství (...), a proto ji považoval za neidentifikovanou platbu a odeslal ji zpět na účet, z něhož byla zaplacená. Odvolatel tuto platbu odmítl převzít a ta byla opět vrácena na účet obce. Dne 18. 3. 2009 zaplatil odvolatel na účet obce částku 17.700,- Kč a správce poplatku částku 150,- Kč přijal jako částečnou úhradu celkově vyměřeného poplatku za užívání veřejného prostranství. Tím byl závazek odvolatele z vyměřeného poplatku vyrovnán.“ Rozhodnutí žalovaného bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2011, č. j. 10 Ca 315/2009-103, zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení. Odůvodnění rozsudku obsahuje mj. následující odstavce:

„Vzhledem k výše uvedenému soud shrnuje, že po dobu provádění výkopových prací na základě vydaného územního souhlasu (tj. za dobu od 11. 12. 2007 do 20. 12. 2007) se na žalobce ve vztahu k umístění skládky zeminy vztahovalo osvobození ve smyslu čl. 10 písm. b) vyhlášky. (...)

Ve vztahu k umístění výkopových prací v tomto období, na něž se osvobození dle čl. 10 písm. b) vyhlášky nevztahuje, je pak třeba poznamenat, že skutečný rozsah plochy těchto výkopových prací nebyl v řízení spolehlivě zjištěn (zjišťován byl rozměr skládky zeminy, nikoli rozměry vlastního výkopu). V tomto ohledu proto (nebyl-li spolehlivě prokázán opak) je nutno vycházet z údajů uvedených žalobcem (tj. 1,5 m²). V tomto rozsahu ostatně žalobce poplatek za zábor veřejného prostranství již uhradil, nebyl mu tedy platebním výměrem vyměřován a o této otázce tak není mezi účastníky řízení sporu.“ (Důraz doplněn zdejším soudem).

Dne 27. 12. 2011 žalovaný první platební výměr zrušil a zastavil řízení. Žalovaný odkázal na závazný právní názor městského soudu k otázce rozsahu užívání veřejného prostranství, k otázce doby trvání užívání (od 21. 12. 2007 do 28. 11. 2008) a k otázce osvobození žalobce od poplatku v době od 11. 12. 2007 do 20. 12. 2007. Dne 27. 2. 2012 vydal obecní úřad druhý platební výměr, kterým žalobci vyměřil poplatek za užívání veřejného prostranství – části sporného pozemku o výměře 3,6 m x 1,2 m (tj. 4,32 m²) spočívající v umístění skládky zeminy za období od 21. 12. 2007 do 28. 11. 2008 ve výši 17.200,- Kč. Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 5. 2012 byl i přes odvolání žalobce potvrzen platební výměr ze dne 27. 2. 2012 na částku 17.200,- Kč. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2012 k žalobě žalobce Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 11. 2014, č. j. 45 Af 16/2012-46, zrušil, mimo jiné z toho důvodu, že dovodil, že žalovaný ani obecní

úřad nerespektovali závazný právní názor Městského soudu v Praze, aby při nedostatku spolehlivého zjištění plochy výkopových prací byl místní poplatek vyměřen z výměry tvrzené žalobcem, tj. z 1,5 m².

Následně pak žalovaný vydal dne 24. 2. 2015 napadené rozhodnutí, kterým změnil rozhodnutí obecního úřadu ze dne 27. 2. 2012, č. j. 41/2012/JK, v celém rozsahu jeho výroku i odůvodnění, přičemž respektoval závazný názor Krajského soudu v Praze a místní poplatek vypočetl z výměry záboru 1,5 m². Napadené rozhodnutí zástupce žalobce převzal dne 27. 2. 2015.

Těžištěm žaloby je jediný žalobní bod nastolující spornou právní otázku, zda měl žalovaný řízení z důvodu předchozí úhrady správního poplatku po zrušení platebního výměru bez dalšího zastavit, či zda měl řízení ukončit meritorním rozhodnutím vyměřujícím místní poplatek ve správné výši.

Pro řešení této otázky je rozhodující ustanovení § 11 zákona o místních poplatcích, a to ve znění účinném do 31. 12. 2010. Ustanovení čl. IX bodu 1 zákona č. 281/2009 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím daňového řádu, totiž ve vztahu k novele zákona o místních poplatcích zakotvilo přechodné ustanovení, podle něž se právní vztahy vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona posuzují podle dosavadních právních předpisů. Jakkoliv v pořadí druhý platební výměr, který byl napadeným rozhodnutím měněn, byl vydán jako první úkon v řízení až dne 27. 2. 2012, tímto platebním výměrem a po jeho změně i napadeným rozhodnutím je vyměřován místní poplatek za užívání veřejného prostranství v době od 21. 12. 2007 do 28. 11. 2008. Týká se tedy právního vztahu, který vznikl přede dnem 1. 1. 2011.

Ustanovení § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích stanovilo: „*Pokud poplatník nebo plátce nesplní svoji poplatkovou povinnost stanovenou obecně závaznou vyhláškou obce, lze dlužné částky vyměřit nebo doměřit do 3 let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla.*“

Ustanovení § 11 zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 281/2009 Sb., posléze stanovilo: „*Nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem (odst. 1). Nebudou-li poplatky odvedeny plátcem poplatku včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem k přímé úhradě (odst. 2).*“

K tomu je třeba doplnit, že podle důvodové zprávy k zákonu č. 281/2009 Sb., konkrétně k (v té době) části osmé bodu 2, „[n]ávrh nového znění § 11 spočívá ve zpřesnění ustanovení stávajícího odst. 1 ohledně postupu poplatníka, když nezaplatí poplatek včas nebo ve správné výši a postupu plátce, když poplatek neodvede ve lhůtě obecnímu úřadu. Dále se zpřesňuje ve vazbě na daňový řád, že zvýšení poplatku je příslušenstvím poplatku. Vypouští se ustanovení o zaokrouhlování, které se řídí obecným ustanovením o zaokrouhlování v daňovém řádu.“

Z uvedeného lze tedy dovodit, že úmyslem zákonodárce při novelizaci a rozdělení textu § 11 odst. 1 do nově koncipovaných odst. 1 a 2 nebyla obsahová změna, nýbrž pouze zpřesnění textu tak, aby (již předtím obsažený) úmysl zákonodárce byl zřetelnější bez nutnosti čelit výkladovým obtížím. Nesplněním poplatkové povinnosti se tedy již před rokem 2010 rozuměl stav, kdy poplatník (nebo plátce) nezaplatil (resp. neodvedl) místní poplatek včas nebo ve správné výši.

Výkladem ustanovení § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích, byť ve znění zákona č. 281/2009 Sb., se posléze zabýval i NSS. V tomto směru lze odkázat na jeho rozsudek ze dne 17. 1. 2012, č. j. 2 Afs 76/2011-62, v jehož odst. 16 NSS uzavřel (a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, publikované pod č. 3096/2014 Sb. NSS, na tom nic nezměnilo): „*Ustanovení § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích totiž pouze upravovalo, kdy má být platební výměr obecním úřadem vydán, nelze však a contrario tvrdit, že by toto ustanovení zakazovalo vydat platební výměr i v situacích, na něž sice nepamatuje sám tento zákon, pamatuje na ně ale zákon, který má být na řízení o místních poplatcích použit subsidiárně. Sám zákon o místních poplatcích totiž ve svém § 13 zakotvuje subsidiární použití zvláštních předpisů, v nichž je třeba hledat řešení právě těch otázek, které zákonem o místních poplatcích řešeny nejsou. Takovou otázkou je i otázka, jak řešit rozpor mezi výší poplatku odvedeného a výší, která podle poplatníka měla být odvedena. A oním subsidiárně použitelným předpisem byl do 31. 12. 2010 zákon o správě daní a poplatků, od 1. 1. 2011 daňový řád (...). Oba tyto subsidiárně použitelné předpisy přitom byly v různých fázích řízení použitelné. Účinky úkonů učiněných do 31. 12. 2010 podle zákona o správě daní a poplatků totiž zůstávají podle § 264 odst. 2 daňového řádu zachovány, ovšem počínaje 1. 1. 2011 bylo třeba řízení dokončit podle daňového řádu, jak stanovil jeho § 264 odst. 1. V návaznosti na to pak NSS dovodil, že „[p]okud poplatník místního poplatku nesouhlasí s výší poplatku, kterou by měl na základě obecně závazné vyhlášky platné v dané obci zaplatit, a tento svůj nesouhlas kvalifikovaným způsobem vyjádří, byť by přitom poplatek fakticky zaplatil ve výši požadované obecně závaznou vyhláškou, má správce poplatku povinnost vydat platební výměr na základě subsidiárního použití § 140 odst. 1 daňového řádu.“*

V intencích dané právní úpravy a výkladu NSS tedy soud konstatuje, že mezi stranami zjevně nepanují pochyby o tom, že žalobce uhradil místní poplatek přinejmenším z větší části až po datu jeho splatnosti, neboť při skončení prokázaného užívání veřejného prostranství (28. 11. 2008) uhradil jen část místního poplatku ve výši 150,- Kč a teprve dne 18. 3. 2009 uhradil částku 17.700,- Kč, čímž mu (s ohledem na pozdější posouzení správních soudů) vznikl přeplatek. Je tedy zřejmé, že žalobce včas neuhradil místní poplatek ve správné výši. Již tento fakt opravňoval obecní úřad k tomu, aby místní poplatek vyměřil platebním výměrem. Pozdější doplacení (přeplacení) místního poplatku již na naplnění hypotézy ustanovení § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích nemělo žádný vliv, neboť se nejednalo o včasnou platbu.

I kdyby snad soud přistoupil na výklad žalobce, že pro založení pravomoci správního orgánu nebyl rozhodující okamžik splatnosti místního poplatku, ale až okamžik zahájení vyměřovacího řízení, popř. dokonce až okamžik vydání napadeného rozhodnutí, bylo by oprávnění obecního úřadu vydat a v návaznosti na něj oprávnění žalovaného změnit platební výměr nutné dovodit též na základě výkladu prezentovaného ve shora citovaném rozsudku NSS ze dne 17. 1. 2012, č. j. 2 Afs 76/2011-62, subsidiární aplikací § 140 odst. 1 daňového řádu. Po celou dobu řízení totiž žalobce zastával názor, že má uhradit pouze částku 150,- Kč, a nikoliv nakonec vyměřenou částku 6.880,- Kč. Teprve po vydání napadeného rozhodnutí z nyní podané žaloby vyplynulo, že žalobce již proti posledně vyměřené výši místního poplatku nebrojí. V situaci prezentovaného nesouhlasu žalobce s místním poplatkem vyšším než 150,- Kč tedy byl obecní úřad nejen oprávněn, nýbrž dokonce povinen vydat platební výměr a žalovaný nemohl řízení ukončit jinak, než meritorním posouzením věci – v daném případě změnou tohoto platebního výměru.

V průběhu jednání, které se však konalo daleko po uplynutí žalobní lhůty, žalobce uplatnil nový žalobní bod rozporu napadeného rozhodnutí s čl. 10 písm. b) obecní vyhlášky.

Takový žalobní bod je však opožděný, neboť podle § 71 odst. 2 věty poslední s. ř. s. lze žalobu rozšířit na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Proto se soud tímto žalobním bodem nemusel zabývat. Nad rámec své povinnosti však soud konstatuje, že i tento žalobní bod by byl nedůvodný, neboť takovou otázkou se v dané konkrétní věci zabýval již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 9. 6. 2011, č. j. 10 Ca 315/2009-103, v němž konstatoval, že osvobození dopadalo jen na období provádění výkopových prací, tj. na dobu od 11. 12. 2007 do 20. 12. 2007. Napadeným rozhodnutím však je vyměřován místní poplatek až za dobu od 21. 12. 2007 do 28. 11. 2008, tj. v rozsahu, v němž již na umístění zeminy osvobození stanovené obecní vyhláškou nedopadalo.

S ohledem na uvedené proto soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Plně úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec běžného výkonu úřední činnosti (mezi niž, až na odůvodněné výjimky, spadá i obhajoba svých rozhodnutí před soudem) nevznikly. Pokud žalovaný požadoval přiznání paušální náhrady nákladů řízení s odkazem na nález ÚS ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, tomuto požadavku soud vyhovět nemohl. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, v bodech 27 až 29 vyložil, proč závěry nálezu ÚS o diskriminaci nezastoupených účastníků nejsou aplikovatelné v situaci, kdy takovým nezastoupeným účastníkem je správní orgán. Na situaci žalovaného nic nezměnilo ani přijetí vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu. Tuto vyhlášku nelze v poměrech soudního řízení správního aplikovat, jak lze dovodit ze závěrů rozsudku NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. listopadu 2016

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová